

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 101. Argumentum nonagesimum primum. Ab autoritate
Cardinalium, pietate & eruditione insignium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

fatigatis, vel ita hobetes sunt, ut instrui tantillo tempore non valeant. Minime itidem absolvant in occasione proxima mauentes, quam possunt & debent relinquere, & consequenter scandalosos, non reparantes scandala. Confectudinarios minime absoluant. Qui quotannis in Kveleac confitentur, itidem onus peccatis mortalibus, eos non absoluant; sed instruant tales pœnitentes, ut petant primò per Christi merita, & intercessionem B. V. M. cordis conversionem. Et ne unus sit edificans, & alter destruens, nullus pœnitentem iusta de causa ab alio dimissum absolvat.

CAPUT CI.

Argumentum nonagesimum primum.

Ab auctoritate Cardinalium, pietate & eruditione insignium.

1121 **A**sertionem quippe nostram tradunt (præter Eminentissimos DD. Grimaldum, Le Camus, & Forbinum, & quorundam relatatos, præter Eminentissimos quoque Bellarminum, Baroniū, Fredericum Borromæum, Cardinalem ab Harrach, Bona, & alios relatatos cap. 11.) Gaspar Cardinalis Carpegna, Innocentii XII. in Urbe Vicarius, dum in Epist. Pastoralis, iussu Sæc. Sanctitatis anno 1700. Confessariis Districtis Romani conscripta, pro regula administrandi Pœnitentiæ Sacramentum præscribit Instructiones S. Caroli Borromæi; sicut & Cardinales Aguirius & Denhoffius, quorum testimonia formalissima habes supra c. 41. §. 12. Porro Aguirius, citatis aduersus lapsos, & relapsos, statim absolvi volentes, Patribus antiquis: *Quid opus est (inquit) ad antiquos Patres recurrere in re adeo manifesta omnibus, iis pœnitentibus, & Sacerdotibus, qui stupore quodam, aut ignorantia extremâ non amiserunt communem sensum? Sanè doctissimus & piissimus Cardinalis Bellarminus sepenuero id grande malum nosrorum temporum deplorat, & conc. 9. in Domin. 4. Advent. ait: "Quam multi veniunt (ad confitendum) onus peccatis, in quæ jam millies ceciderunt. Et veniunt pridie, vel ipso die fumæ celebritatis. Et statim (jejuniorum, elemosinarum, orationum, ac penitentium operum cordis & corporis dispositione præmissâ) volunt expediti (id est absolvi, & ad Communionem mitti) quasi hoc negotium esset ludus puerorum. Nonne hi Deum non placare, sed irridere voluisse videntur? Et tamen cum adeo multi peccatis onusti veniant ad confitendum, in quæ jam millies ceciderunt (ut resumam verba Bellarmini) quàm pauci sunt, quibus per aliquot hebdomadas, imò & dies paucos, differatur absolutio? Quàm rari forsitan, quibus non statim indulgeatur Communitio? Quàm penè nulli, qui, addito novo eo sacrilegio, non redeant ad vomitum? Ad quem ut non redeant, multis ante diebus seipos repurgare debent per pœnitentiam, precationem, elemosinam, & occupationem in spiritalibus, ut docet Chryostomus apud ipsum. Idipsum latè profèquitur excursu 2. & 3.*

1122 Denhoffius verò præter ea quæ cap. 41. ex ipso exhibuimus, §. 3. in igne doloris supernaturalis, plenæque conversionis argumentum esse dicit, si conflet peccatorem generoso animo operam dare, ut peccati vincula dirumpat, seque in libertatem aderat. Et enim cum gratia plenæ conversionis non sit otiosa, si non appareat iste principalis effectus ipsius, omnino concludendum esse dicit, vel ejusmodi gratiam peccatori nondum adesse (ipsumque proinde ad absolutiorem dispositionem necesse esse) ideòque monendum ut eam à Deo

Tom. III.

conixè petat. Vel certè signum esse, quodd gratiæ auxilio plenè nondum consentiat. Quidquid verò horum fuerit, certum est affectum doloris in ipso nondum esse sufficientem.

1123 Idèd etiam in respon. ad objectionem duodecimam, diximus (inquit) non uno loco, raram esse in his qui identidem relabuntur veram pœnitentiam, plenam utique. Paragrapho verò 11. exploratum esse dicit, solum ipsius contentis de suo dolore, & animi proposito testimonium non esse satis ad ipsum absolvendum: quoniam cum ipse accusator sit, idemque reus, testimonium ejus in propria causa suspectum haberi debet, si Sacerdoti, qui fungitur officio Judicis, aliunde sufficientibus indicis appareat, rem secus habere; vel certè de veritate malum dubitet. Quod postquam probavit ex eo quodd plerique pœnitentes nesciant requisita ad verum sufficientemque dolorem, plerique etiam illum se habere putent, fallentes semetipsos. Probat insuper ex eo quodd neque eidem, velut egrotis, qui recipienda sanitatis causâ ad animorum Medicum accedat, penitus credendum. Quid, obsecro, censendum esset de judicio Medici, qui ex sententia ipsius ægri existimaret abesse febrem, dum secundum artis præcepta apparerent signa contraria? Eum artis suæ peritum putabimus, qui, contra leges à Patribus traditas, & à senioris consilii Auditoribus collectas, credit verbis contentis, qui se à viatorum febre liberum pronuntiat, quamquam ex ipsa confessione detegi possit, animum ejus sub malæ cupiditatis imperio detineri?

1124 Vos ergo judicate, eos qui vobis confitentur delicta, tamen si voce aliud adesse videntur, carere vero dolore? 1. si ad confessionem accedant cum quadam elati animi ostentatione, quasi parati ad insultandum Ministro Jesu Christi, animi impatientiam & indignationem præ se ferentes, quoties qui piam interrogantur, quo animæ ipsorum status dignosci queat. 2. si peccata sua recitent, ac si facta quedam communita & adiabhora denarrarent, magis ad memoriam exonerandam, quàm ad sublevandam conscientiam. 3. si vitia sua confitendo, culpam in alium devolvant; & ubi se accusare debent, identidem excusare student. 4. quando comperiat eos, de industria crimen aliquod celare voluisse, quod sola Confessarii investigantis curâ detectum falsi sine. 5. si reluctentur adversus opera pœnitentiæ, modo supra demonstrato rite peragenda. 6. si nolint amplecti quæ, ad evitandum relabendi periculum, sunt adhibenda: nam, ut dici solet, qui non vult media, nec finem velle censetur. 7. si de eorum sint grege, qui studio sibi querunt Sacerdotes indoctos, aut indulgentes; qui libros volvunt & revolvunt, donec inveniunt Authorem quempiam suis faventem affectibus: in hoc similes ægrotis, qui Medicos querunt, vel minus peritos, vel sanè tales, qui artem profitentur omnè morborum genus malignissimis curandi. Possint etiam comparari clientibus quibusdam sordida conscientie, quos nulla cura tangat de justitia causæ, quam coram Judice lite versant; satis sibi prospèctum esse rati, si quis vel è vicino Causidicus dicat bono jure nisi; est iustitiæ penitus desitiantur.

De eorum verò sufficienti dolore meritò dubitari, qui faciliè & citò relabuntur, satis declaravit supra, cum dixit, raram in ipsis esse veram pœnitentiam. Idem §. 9. censet de dolore consuetudinariorum, qui ad confessionem sese non præparaverunt precibus, humilibus ac piis operibus, & tandiù repetitis actibus virtutum, vitiis dominantibus adversantium, ut notabiliter sint emendati.

CAPUT CII.

Argumentum nonagesimum secundum.

Ab auctoritate Concilii Provincialis Pragensis

¶ aa 2